

En lille, men væsentlig del af et livs levned

HOLSTEBRO ROKLUB 1960

Den 1. maj 1960 flyttede jeg til Holstebro og startede min læretid hos Dreyers Eftf., HM Petersen, eller senere bare Kongsøre aps. Tapet- og farvehandel, Store Torv no 4, der hvor Imerco isenkram nu har til huse.

Da vi var et par dage inde i juni måned i 1960, spurgte kontoreleven Gerda Byskov, nu Gerda Husted Kjær, som til daglig omgikkes mig med megen venlighed, og benyttede enhver lejlighed til at spørge mig om noget personligt, om jeg ikke kunne tænke mig at komme med hende ud i roklubben ude ved Vandkraftsøen, og måske prøve at ro i en datidens konkurrencebåd, en 4 års inrigger med styrmand, hed det på fagsproget.

Hun skulle nok tage med ud, så jeg ikke følte mig fremmed blandt de nye mennesker der.

Det ville jeg gerne, og jeg var da om aftenen ude at ro med hende og "Gøg" og Ellen og med Finn som styrmand.

Vi roede ud til Tvis Mølle og tilbage igen, en distance på i alt 6 kilometer, og det var, endskønt denne min dåd ikke kan fotografisk dokumenteres, men med skam at melde, så langt som min sportskarriere den strakte sig i 1960 og en del år frem.

For i nogle aftner derefter, hvor jeg var taget ud i roklubben alene og uden at følges med Gerda, da var der ingen, der spurgte om jeg ville med ud at ro, for jeg var jo ikke medlem, og de kendte mig ikke.

Jeg måtte vente til jeg fik løn og havde noget at betale kontingent med, så jeg kunne blive meldt ind i klubben.

Jeg stod da en af aftenerne på afstand, og så på dem, der indskrev sig til at tage ud i en båd sammen.

Og der i bådhallen, midt mellem første og anden port og lidt for sig selv udenfor kredsen af ro-entusiaster, stod en ganske ung pige, helt lyshåret, en pige som jeg ikke havde set de andre aftener.

Hun havde et kønt, smilende, venligt ansigt med store klare øjne, som hvilede tankefuldt på et eller andet tilsyneladende tilfældigt. Hun havde en mørkeblå bluse på med hvid kant i halsen, små hvide blomster fordelt over hele blusen, samt hvide, korte shorts, ganske stramme, og blå gummisko på de bare fødder. Hun stod og så lidt forlegen

ud, tilsyneladende i egne tanker, mens hun i ny og næ skævede hen til mig, bildte jeg mig, i hvert fald i tankerne, ind.

Jeg prøvede at smile, men kunne ikke rigtig vide, hvordan man i sådan en sådan situation smiler, når det ikke var en del af en samtale, så jeg valgte at være mig selv og prøvede at se afslappet ud.

Det er ligesom det der med at grine, hvor svært det er at grine, hvis der ikke er noget at grine af.

Jeg fornemmede, at enten kendte jeg hende, eller også kendte hun mig, eller noget i den retning, og jeg var sikker på, at vi ville komme til at snakke med hinanden uden at skulle foregive at have noget væsentligt at snakke om. Det var jeg helt sikker på, også selv da hun, sammen med fire andre, bar en båd ned til vandet, satte sig i den og roede væk.

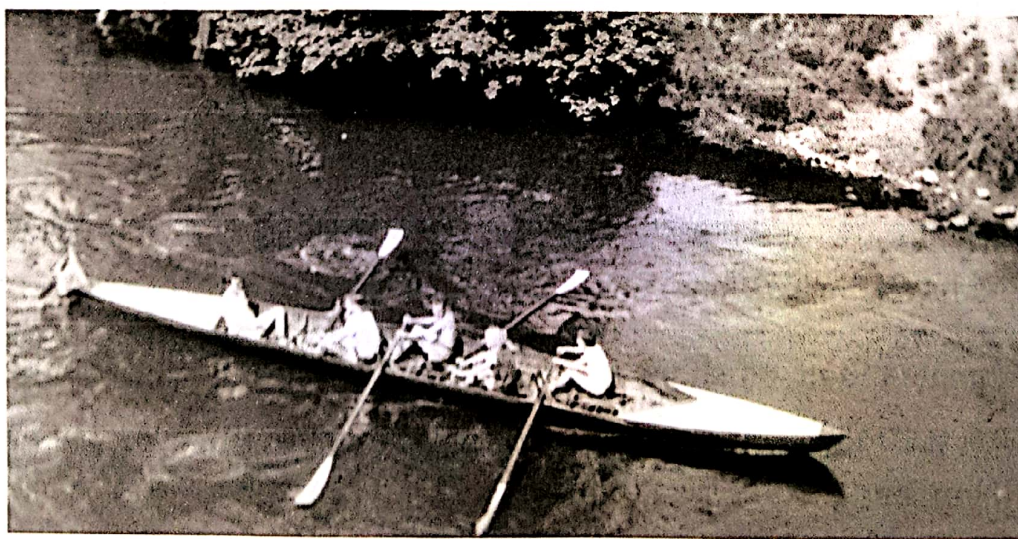
Først da fik jeg at vide af Finn Gravengård, som var ham, der den aften førte ro-protokollen, at hun hed Elly.

Jeg fordrev tiden, mens de roede derude, med at gå rundt og se på lokaliteterne og indsnuse atmosfæren.

Det forekom som et sted, hvor der ikke var nogen autoritet der svævede over vandene, men som et fristed for dem som var der, og gerne ville være der, og stemningen var derfor fri og munter.

Senere blev der snakket om den forestående Sct. Hans aftens fest, om hvad der skulle være af spisning, eller om det bare skulle være pølser og brød som "vi plejede at gøre", efter det store bål i vandkanten, og om hvad der skulle være af musik, som der kunne danses til i klubhuset bagefter.

Det blev foreslået på et tidspunkt på aftenen, at gå over på Mejdal Camping på den anden side af søen, til Sct. Hansfesten derovre, hvilket de fleste af os da også gjorde.

For nu var jeg pludselig en del af det, fordi jeg jo havde været ude at ro med nogle af dem, der var til stede, blandt andre Ellen og Finn, og i mellemtiden var også den lyshårede og de andre fra ro turen kommet hjem igen. Men jeg talte

dog ikke med hende da. Jeg bare så på hende, når det var muligt, uden at virke direkte.

Jeg tilbød at tage nogle EP-grammofonplader med. Det var min mors og min søster Bodils tyske slagere og mine egne jazzplader, så vidt jeg husker. I hvert fald fik jeg vældige skænd af Bodil, fordi der var både sennep og ketchup på dem, da jeg afleverede dem igen dagen efter. De var vist i kampens hede blevet brugt som tallerkner. I hvert fald bærer en af dem stadig skjolder efter noget fedtet. Det er High Society med Louis Armstrong samt Bing Crosby og Grace Kelly der sammen synger "True Love". Den plade er derved naturligvis for mig steget i værdi.

På billedet her på siden af Sct. Hans bålet ved Holstebro Roklub i 1960 står

mine to yngste søskende, Bodil og Frode, oppe på skrænten cirka der, hvor "måltårnet" nu er og betragter bålet nede på søbredden, ganske uvidende om at deres storebrors skæbne og fremtids lykke i de selvsamme timer er ved at blive besejlet i deres umiddelbare nærhed.

Billedet er taget af Holstebro Dagblads fotograf Boris Andersen, og blev bragt som forsidebillede i Dagbladet dagen efter. Originalbilledet blev givet til Frode, da han nogen tid derefter fik job som avisbud på Dagbladet.

Selve den Sct. Hans aften åbenbarede, at mine hemmelige ønsker og måske drømme om nærmere kontakt med den lyshårede pige, blev virkelighed, for vi dansede det meste af den tid, hvor der blev spillet musik.

Dog måtte jeg slippe hende en gang imellem, for der var tydeligvis enkelte andre, som også havde haft planer og drømme for denne Sct. Hans aften.

Men vi fandt sammen igen, så snart pladen stoppede, og hendes dansepartner slap hende. Rent instinktivt, ikke sådan, at den ene ilede hen til den anden, men vi gik hen til hinanden.

Dette skal ikke forstås bogstaveligt, at det foregik ligesom i en amerikansk, romantisk film, hvor hovedpersonerne nærmest svæver mod hinanden med

"lyserød underlægningsmusik" i baggrunden, men som et led i det tavse underforståede spil, der kører, når noget stort og spændende er i gære.

Da vi senere på aftenen gik over på Mejdal Camping, da dansede vi hele tiden og den aften, gående på vej hjem i den lyse sommeraften, da fandt jeg på et af mine "trick".

Jeg foregav at "stjæle" hendes hvide tynde, gennemsigtige tørklæde og nægtede at levere det tilbage før "i morgen", hvor vi så var nødt til at mødes.

Og på den måde fortsatte jeg i aftnerne derefter med at "stjæle" forskellige af hendes ejendele, halskæder, armbånd, ur osv., således at vi var nødt til at mødes dagen efter, så hun kunne få det "stjålne" tilbage.

Og hun blev aldrig sur på mig for det.

Senere gik jeg over til at fortælle noget "halvt", og gemme slutningen til dagen efter, hvorfor vi så nødvendigvis måtte lave en aftale om at mødes.

Således fik vi ret hurtigt et gensidigt afhængighedsforhold til hinandens nærvær, uden at vi dog talte til hinanden om forelskelse, selv om det jo nok var derhen ad det bar. For lidt privatliv måtte vi tilsyneladende have hver især, for at bearbejde det i tankerne først. Det lignede noget alvorligt.

Men tricket har åbenbart virket, idet vi til Sct. Hans aften i år i 2020 har set hinanden hver dag i 21.886 dage indtil videre, til trods for at vi aldrig nåede at ro i båd sammen, og derfor endnu ikke ved, om vi egentlig kan samarbejde. De 14 dage der mangler i regnskabet omhandler en uge i 1963, hvor jeg var på lærlingekursus i København og en uge i 2020, hvor jeg under Corona epidemien var indlagt på henholdsvis Skejby- og Viborg Sygehus efter en bypassoperation, og ikke måtte få besøg.

Men skulle det vise sig, at tricket med at snakke sammen om tingene på et tidspunkt ikke virker, så må jeg jo bare finde på noget andet for at holde spændingen vedlige. For: "Never give up!"

Sankthansaften var det år på en torsdag, og årsagen til at det kun var pølsespisning om aftenen efter bålet var, at der allerede om lørdagen derefter skulle være "kanindåb" for dem, som havde udvist flid og ihærdighed helt fra det spæde forår, og roet mange kilometer. De skulle døbes om fra nybegyndere til rigtige roere.

Jeg blev da, sikkert på grund af min udviste glødende interesse for rosportens muligheder, regnet med til disse med mine bare seks kilometer "på bogen", og ganske sikkert også fordi alle kunne nu se det rigtige i, at der kom een udefra og stjal deres kønneste medlem.

Så sikkert for at bevare hende i klubben, tog man så mig med også i forvisningen om, at jeg i sommerens løb ville lægge nogle flere kilometer til.

Selve kanindåben foregik ved, at vi i badetøj, sammen med en halv snes andre nye medlemmer, først i bådhallen fik påsat nogle store "kaninører" af tyndt pap og derefter i flok blev gennet sammen nede på bådebroen.

Pludselig dukkede "Kong Neptun" op med sin store trefork og kulørt mekanikertvist viklet om hovedet som erstatning for blæretang og søgræs, for at vise, at han nys var opsteget fra havets dyb.

Han kom sejlene med sine håndgangne mænd under høje råb og stor ståhej.

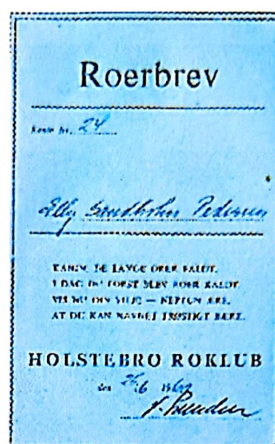
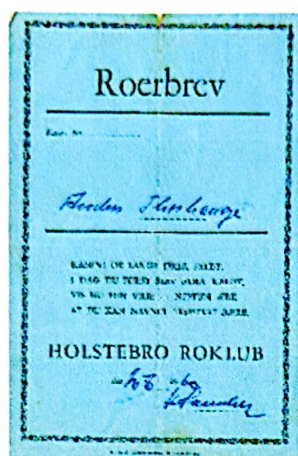
Derefter blev vi indsmurte i ketchup og sennep og remoulade og noget olie maling af en slags, som blev banket på hele kroppen med en kæmpe hammer af skumgummi. (der skulle renses benzin til at fjerne det)

Derefter fik vi læst og påskrevet om love og regler for søfart i de indre danske farvande og forventningerne til os om vores "ophøjede" liv som "roere". Herpå blev vores "ører" hugget af med en sabel, og efter at Kong Neptun havde deklameret for hver især:

**KANIN! DE LANGE ØRER FALDT,
I DÅG DU FØRST BLEV ROER KÅLDT.
VIS NU DIN VILJE – NEPTUN ÆRE,
ÅT DU KAN NÅVNET TRØSTIGT BÆRE.**

blev vi taget i arme og ben og hoved og røv, og blev kastet så langt ud i søen, som fire stærke rorskarle kunne kaste os. Og hvis vi kom ind igen ved egen hjælp, da var vi døbt og i samme nu forvandlede til fuldblods roere. Hvis ikke, måtte vi sejle vores egen sø.

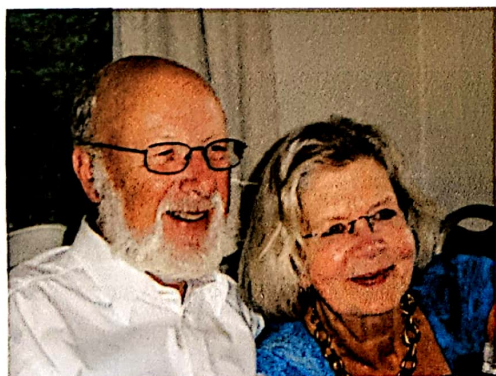

Vi fik vores "Roerbrev" som bevis herpå. Og så var der stor fest om aftenen med fin spising og dans bagefter, og med yderligere besejling af det, som for Elly og jeg havde taget sin begyndelse en god uge tidligere.

Og ikke nok med det. For den 1. august i 1961 tillod vi os endda at ringforlove os, og lade livet gå sin gang, med alle de begivenheder, som naturligt følger med et livslangt forhold.

Og de levede lykkeligt, til jeg ved endnu ikke hvor længe. "Thi man ved ikke, hvor længe lykken og livet vil vare, henholdsvis".

"For er man lykkelig, så længe man er i live, eller er man i live så længe man er lykkelig"??? Det må enhver gøre op med sig selv.

Den 10.-8.-2013 fejrede vi guldbryllup med børn, svigerbørn og børnebørn. Så det der gamle roklub-slogan med "RO I ÅREVIS", det er godt nok, men roen kommer først senere.

Med venlig hilsen og tak for hjælpen

Elly og Anders Thorhauge, Bjerringbro